

РЕЧ ПРЕДСЕДНИКА ЗАЈЕДНИЦЕ професионалних позоришта Србије

„Шездесет година трајања једној позоришној фестивалу, једноставно речено, чињеница је за страхопоштовање. Она говори о свесној и савесној генерацији позоришних стваралаца, публике, али и њима припадајућег друштва, у којем јој контексту и околностима да се говори, о разумевању бићности инстинкције и уметности позоришта.

Током свој организовања и стварања, баш као и позоришта која у њему учествују, која та констативно чине, има своје усоне и падове, ушесте и странушнице, надања и разочарања... Али, никада није одустајао од хваљења оној што је добро, кришковања, до презира оној што је лоше у заједници којој се обраћа.

Нека шако, онда, и буде. Амин.“

мр Спасоје Ж. Миловановић, театролог
председник Заједнице професионалних позоришта Србије

СПАСОЈЕ Ж. МИЛОВАНОВИЋ, ПРЕДСЕДНИК ЗАЈЕДНИЦЕ ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ

ПОЗОРИШТЕ ЈЕ НАЈДЕМОКРАТИЧНИЈА УСТАНОВА У СВАКОЈ ДРЖАВИ

*... Каква јој да је забрана, уредба или мишљење,
позориште пронађе свој пут, каже Спасоје Ж. Миловановић*

Ужице има привилегију да буде домаћин 60. Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“, а Ви добро познајете и ужичко позориште и ужичку публику. Шта очекујете да ћемо пружити једни другоме?

Град Ужице и Народно позориште Ужице су оснивачи Заједнице професионалних позоришта Србије и оснивачи овог Фестивала који је почео у форми сусрета професионалних позоришта Србије јужно од Саве и Дунава. Међутим, како се увећавао број позоришта, појавила се и потреба да се смањи број дана сусрета, а да они прерасту у фестивал. Ужичка публика је образована позоришна публика, добро познаје квалитет позоришта и има свест о његовом значају. У исто време, фестивал је, у овом случају по избору селектора Зорана Стаматовића, оно најбоље што шеснаест позоришта у овом тренутку имају у својим продукцијама од прошлог до овог фестивала. Верујем да ћемо са истим узбуђењем учествовати у фестивалу као што су и та позоришта припремала своје представе.

Свака деценија у Србији је бурна на свој начин, а овај фестивал кроз ње бурне периоде пролази већ шест деценија. Како су те деценије промениле позориште, колико су га промениле?

Мењало се онолико колико су се мењали техника, технологија, актуелне теме. Међутим, суштински, од настанка позоришта, па чак и од настанка света, оно функционисало по истом принципу. То је сусрет човека на сцени и човека у публици, а позориште је увек овде и сада, покушава да препозна проблем и да предвиди будућност. Наравно, када говоримо о теми и проблему, причамо и о по-

зоришном изразу јер садржина и форма не могу једно без другог. Дакле, променили су се техника, технологија, приступ позоришној уметности, глумачки израз, редитељски поступак, али суштински једно је остало исто – причање добре приче. Лору Зискин, продуценткињу првог филма „Спајдермен“, питали су у једном интервјуу да ли су користили специјалне ефекте. Одговорила је да јесу, али не на рачун приче, јер ниједно дете неће рећи родитељима да му испричају 'неки специјални ефекат', већ причу. Све док позориште прича добре приче, имаће и добру публику.

Навели сте да овај Фестивал „никада није одустајао од хваљења оној што је добро и кришковања оној што је лоше у заједници којој се обраћа“. Како се позоришта у Заједници носе са шако високим кришеријумима која су себи оставила?

Позориште увек зависи од свог мецене, ко год да је то – држава, локална заједница, публика или неко ко улаже сопствени капитал, небитно је. Истовремено, увек има потребу да се поиграва квалитетима или манама свог мецене. Тај парадокс прати позориште од његовог настанка до данашњег дана. Праве се представе које говоре о херојима, али је увек спремно и да се позабави манама друштва или појединца. Позориште је најдемократичнија установа у свакој држави. Оно не може да нестане. Увек се јавља и, каква год да је забрана, уредба или мишљење, оно пронађе свој пут. Радује ме да увек постоје нови клинци који су заинтересовани да се упусте у авантуру која се зове позоришна уметност.

Ана Милошевић

ПРОГРАМСКИ САВЕТ ФЕСТИВАЛА/
.....

ДИРЕКТОРИ ПОЗОРИШТА
ЧЛАНИЦА ЗАЈЕДНИЦЕ
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ

1. Младен Кнежевић, директор Књажевско - српског театра, Крагујевац
2. Кристина Јањић Стојановић, вршилац дужности директора Позоришта „Бора Станковић” у Врању
3. Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта Ниш
4. Милица Радуловић, директорка Позоришта лутака Ниш
5. Јелена Стојановић Патрногић, директорка Позоришта за децу, Крагујевац
6. Владимир Ђуричић, директор Народног позоришта Тимочке Крајине - Центра за културу „Зоран Радмиловић”, Зајечар
7. Лазар Пенчић, директор Народног позоришта Пирот
8. Сеадетин Муџезиновић, директор Регионалног позоришта, Нови Пазар
9. Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице
10. Миодраг Динуловић, директор Краљевачког позоришта
11. Ивана Недељковић, директорка Првог приградског позоришта – „Пулс Театар”, Лазаревац
12. Александра Делић, вршилац дужности директора Шабачког позоришта
13. Станислав Грујић, вршилац дужности директора Народног позоришта Лесковац
14. Бранислав Неђић, директор Крушевачког позоришта
15. Предраг Радовић, директор Народног позоришта у Приштини са привременим седиштем у Грачаници
16. Братислав Јанковић, директор Градског позоришта Чачак

60. ФЕСТИВАЛ ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

ИЗВЕШТАЈ
СЕЛЕКТОРА

У времену у коме су градови много више полагали пажњу на културу и интелектуално уздицање својих становника, председници општина који су имали професионална позоришта су покренули иницијативу за оснивање ове заједнице 1965. године, свесни значаја позоришне уметности и њеног доприноса целокупном друштву.

Међу првим потписницима који су установили овај фестивал, под тадашњим називом Позоришни сусрети „Јоаким Вујић”, било је осам НАРОДНИХ позоришта из Србије, јужно од Београда. Милан Пауновић (испред Народног позоришта Зајечар), Сава Барачков (на челу Народног позоришта Крагујевац), Том Н. Цветковић (Народно позориште Лесковац), Марисав Радисављевић (Народно позориште Ниш), Слободан Алексић (Народно позориште Пирот), Милутин Јаснић (Народно позориште Приштина), Станко Јованчићевић (испред ужичког Народног позоришта), Јанко В. Ердeљ (Народно позориште Шабач), са својим председницима општина тада су покренули ову велику мисију која траје до данашњих дана.

Осам градова и осам позоришта, како се истиче у првим оснивачким актима, усагласили су се да се ови сусрети покрећу ради унапређења позоришне уметности, ширења позоришне културе, измене искустава између позоришних радника и одавања признања за најбоља сценска остварења. У овом периоду сва позоришта су равноправно учествовала обезбеђујући сама себи услове за боравак током читавог фестивала са циљем да се и ансамбли међусобно упознају размењујући своја искуства током читавог фестивала.

Ови сусрети су представљали један од најважнијих скупова за стручно усавршавање позоришта и њихових делатника јужно од Саве и Дунава.

Сусретима је руководио републички фонд за унапређење културне делатности и обезбеђивао је награде и остале накнаде, као и обавезну промоцију и представљање победничке представе по целој тадашњој земљи. Чланови одбора, поред директора ових позоришта, били су и представник Удружења драмских уметника Србије и представник Академије за позориште, филм радио и телевизију.

Први сусрети су одржани у Зајечару, граду који је до данашњих дана био домаћин фестивала укупно седам пута. Стручним жиријем је председавао Станислав Бајић, тадашњи декан Академије за позориште, филм радио и телевизију (данашњег Факултета драмских уметности). Био је то симболични исказ и жеља тадашњих управника да се у њиховим ансамблима нађу студенти овог факултета. Из тог разлога, студенти су били редовни гости на овим сусретима. Жеља за професионализацијом и школованим кадровима је остала пуста жеља јако дуго, да би тек у последњих десетак година чланови ових глумачких ансамбала били са неких од великог броја глумачких школа које су се појавиле на овим просторима. Након готово 60 година је ова оснивачка визија, желим констатовати, остварена. У скоро свим ансамблима сада имамо школоване кадрове који својим деловањем, на директан или индиректан начин, доприносе развоју српског позоришта ван престоничке машинерије.

Како се повећавао број градова са професионалним позориштима, и ова заједница је расла. Данас се у чланству ове заједнице налази шеснаест позоришта, готово неупоредивих од своје организационе, финансијске, па и до репертоарне структуре. Али, сва ова позоришта праћена кроз историју овог фестивала су пролазила кроз различите етапе у свом развоју, преживљавала судбоносне кризе, трагала за изградњом сопствених идентитета. Нека позоришта су улазила у Заједницу, док су друга излазила, нека позоришта су чак у овом периоду и затварана. О свему томе нам сведочи баш овај фестивал, који је био и остао најзначајнији фестивал за позоришну сцену јужно од Београда.

Како је постало немогуће организовати фестивал у трајању од толико дана, и са тврђом да не заслужују све представе да се нађу пред фестивалском публиком, 2004. године уводи се институција селектора. Пред селектором је озбиљан посао да у шеснаест позоришта чланица погледа по две представе, уколико их позориште пријави, што значи да би у идеалним условима селектор требало да погледа укупно тридесет две представе и од њих изабере седам које ће конкурисати за награде које се додељују. Свако ће се сложити, нимало лак и једноставан задатак.

У овогодишњој понуди, као селектор сам имао задовољство да погледам укупно 24 пријављене представе, не тако лако упоредиве, но томе нисам ни тежио. Пратећи активно овај фестивал готово више од четрдесет година, а имајући у виду све горе наведено, уз дужно поштовање пажљиво обрађених података које је прикуљао и чувао, касније и објавио као монографију о 50. година сведочанства овог фестивала Дејан Пенчић Пољански, један од кључних личности у историји овог фестивала, можемо заључити да и даље представља наду и подстицај за колективе ових позоришта кроз валоризацију њиховог рада, мењајући и осавремењавајући сопствене изразе у изналажењу различитих форми. Свако о овом фестивалу има своје виђење, али једно је неупитно - да је овај фестивал најзначајнији за позоришта која сачињавају Заједницу професионалних позоришта Србије, а њих није мало.

Увидом у овогодишњу селекцију не могу се отети констатацији да је добар део позоришта прибегавало мањим продукцијама намењеним интимнијем извођењу смештајући публику на сцени. У жељи да избегнем проблематизовање овог тренда, не увек са јасним покрићем и стваралачким оправдањем јасних одредница, на овогодишњем фестивалу само ћу констатовати чињенично стање које говори да је већина ових позоришта препуштена на милост и немилост „биро-кратској памети“ којој се опире само биће позоришта и креативно стваралаштво. Специфичност институције позоришта, и радних процеса који се одвијају унутар њих, није препозната и тим непрепознавањем њихова егзистенција у професионалном смислу је доведена до апсурда. Законски поистовећени са административним службеницима, ствараоци бивају онемогућени да своје стваралачке процесе спроведу онако како то позоришна пракса и професионалност налаже. Последнице забране запошљавања створиле су дисбаланс унутар не само глумачких ансамбала, већ и свих сектора који сачињавају ове институције.

У времену невоља, када осим голог преживљавања наших позоришта која у трпљењу и страху упркос свему стварају, свесни да ако за тренутак застану, какву би бескрајну пустињу људског битисања створили, свакако је хвале вредна свака премијера, свака одржана проба која се деси у овим театрима у условима и околностима у којима су настаја-

ле. Радује чињеница да ипак постоје они који се не мире са постојећим стањем проналазећи мотивације да упркос свему стварају. Резултат тог стваралаштва није увек сјајан, али је хвале вредан. Неке од одгледаних представа су осредње, неке испод жељеног нивоа, а неке уздижу театарско делање изнад досадашњих пракси у датим позориштима. Мој овогодишњи избор представа за овај фестивал не треба посматрати као најискренију жељу да буду одабрани они који се у оваквим околностима боре да се врате на стазе на којима су позоришта заједнице некад била, већ да се врате добрим причама које су основ за свако добро драмско позориште, на приче које би требало да изазову одређено узбуђење и промишљање.

У овом и оваквом контексту су настајале представе које сам имао прилике да погледам у овогодишњој селекцији. Тешко је било отргнути се утиску да су поједина позоришта са обе пријављене представе испуњавале личне афинитете да буду селекована са две представе, но, због жеље да се представи што већи број позоришних ансамбала, одустао сам од те намере.

Фото: Ненад Ковачевић

Не тако лако, одлучио сам се за следеће представе пратећи лични доживљај:

- „Путујуће позориште Шопаловић”, по тексту Љубомира Симовића, у режији Милана Нешковића, у продукцији Народног позоришта Ужице (представа која по аутоматизму, предвиђено статутом овог фестивала, учествује на самом отварању је представа позоришта домаћина)
- „Људи без гробова”, по роману Енеса Халиловића, у режији Стевана Бодрже, у копродукцији Регионалног позоришта из Новог Пазара и Београдског драмског позоришта
- „Госпођа министарка”, по тексту Бранислава Нушића, у режији Оље Борђевић и продукцији Шабачког позоришта
- „Режим љубави”, по тексту Тање Шљивар, у режији Снежане Тришић, продукција Крушевачког позоришта
- „Бог масакра”, по тексту Јасмине Резе и режији Игора Павловића, у продукцији Краљевачког позоришта
- „Коштана”, по тексту Боре Станковића, у режији Јане Маричић и продукцији Народног позоришта из Ниша
- „Буре барута”, текст Дејан Дуковски, режија Горчин Стојановић, у извођењу Књажевско – српског театра из Крагујевца
- Као представу која се изводи у част награђених, предлагем представу Градског позоришта Чачак „Ко игра Соњу Савић”.

Ужице, 2. април 2024. године
Зоран Стаматовић, селектор

РЕПЕРТОАР 60. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Представе почињу у 20 часова
Цена појединачних улазница: хиљаду динара

ПОНЕДЕЉАК 13. МАЈ

Народно позориште Ужице
„ПУТУЈУЋЕ ПОЗОРИШТЕ ШОПАЛОВИЋ”,
по тексту Љубомира Симовића, режија Милан Нешковић

фото: Народно позориште Ужице

УТОРАК 14. МАЈ

Регионално позориште Нови Пазар и
Београдско драмско позориште (копродукција)
„ЉУДИ БЕЗ ГРОБОВА”,
по роману Енеса Халиловића, у режији Стевана Бодрже

фото: Регионално позориште из Н. Пазара

СРЕДА 15. МАЈ

Народно позориште Ниш
„КОШТАНА”,
по тексту Боре Станковића, у режији Јане Маричић

фото: Народно позориште Ниш

ЧЕТВРТАК 16. МАЈ

Краљевачко позориште
„БОГ МАСАКРА”,
по тексту Јасмине Резе, у режији Игора Павловића

фото: Краљевачко позориште

ПЕТАК 17. МАЈ

Књажевско – српски театар Крагујевац
„БУРЕ БАРУТА”,
текст Дејан Дуковски, режија Горчин Стојановић

фото: Књажевско – српски театар

СУБОТА 18. МАЈ

Шабачко позориште
„ГОСПОЂА МИНИСТАРКА”,
по тексту Бранислава Нушића,
у режији Оље Ђорђевић

фото: Шабачко позориште

НЕДЕЉА 19. МАЈ

Крушевачко позориште
„РЕЖИМ ЉУБАВИ”,
по тексту Тање Шљивар, у режији Снежане Тришић

фото: Крушевачко позориште

ПОНЕДЕЉАК 20. МАЈ

Градско позориште Чачак у сарадњи
са београдским Битеф театром, *представа у часи напураћених*
„КО ИГРА СОЊУ САВИЋ?”,
режија и концепт Андраш Урбан

фото: Градско позориште Чачак

АЛЕКСАНДРА ГЛОВАЦКИ

Драматуршкиња и позоришна критичарка из Београда.

Дипломирао на одсеку Драматургије на Академији уметности у Београду, апсолвирала Општу књижевност са теоријом на Филолошком факултету у Београду.

Позоришну критику континуирано пише од 1986. године на Радио Београду, за „Вечерње новости“, ТВ Б92, Портал Нова и „Нови магазин“.

Уредница Редакције за културу на ТВ Б92 (од 2000. до 2006. године), часописа „Репортер“ (2007. године), Програма 202 Радио Београда (од 2008. до 2018. године), уредница у Редакцији за културу на Радио Београду 2 (од 2018. до 2022. године)

Оригинале драме, праизведбе:

- „Вилинска кочија“, Градско позориште Подгорица (прва награда за текст на Которском фестивалу позоришта за дјечу)
- „Декамерон, дан раније“ (копродукција Фестивал Будва град театар и Народно позориште Сомбор)
- „Ружни“ (Фестивал БЕЛЕФ)
- „Бастијен и Бастијена, Лавић краљевић“ (Дечје позориште Суботица)

Ауторка драматизација извођених у позориштима Србије и Црне Горе: „Чаробњак из Оза“, „Три мускетара“, „Књига о цунгли“, „Аладин“, „Петар Пан“, „Том Сојер“.

Драма „Мигранткиње“ је издвојена после победничке на Хартефактовом конкурс за савремени ангажовани драмски текст 2023. године.

Чланица Савета БИТЕФ фестивала од 2006. до 2008. године.

Председница жирија Стеријиног позорја за савремени драмски текст 2009. године.

Селекторка националног позоришта Стеријиног позорја за 2010. годину.

Селекторка Фестивала професионалних позоришта Војводине 2023. и 2024. године.

Учествовала у раду жирија наших најзначајнијих позоришних фестивала и годишњих позоришних награда.

Учесница „Критичарског каравана“.

Водитељка округлог стола на фестивалима у Ужицу, Јагодина, Бања Луци, Фестивала Професионалних позоришта Војводине и Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“.

Добитница награде „Нико Гароне“ за допринос култури у медијима за 2022. годину.

НАГРАДЕ ФЕСТИВАЛА:

1. Награда за најбољу драмску представу у целини - једна награда
2. Награда за најбољу режију - једна награда
3. Награда за најбољу сценографију - једна награда
4. Награда за најбољи костим - једна награда
5. Глумачке награде - четири равноправне награде
6. Награда за најбољег младог глумца или глумицу - једна награда
7. Специјална награда (за текст, драматизацију, језик, сценски покрет, музику и слично, а уколико жири донесе такву одлуку) - једна награда
8. Награда округлог стола критике (диплома) - једна награда

БОРИСАВ МАТИЋ

Дипломирао драматургију на Академији уметности у Новом Саду.

Тренутно похађа мастер студије културологије на Филозофском факултету у Новом Саду.

Регионални је уредник портала „The Theatre Times“ и редовно пише позоришну критику за више публикација и медија, укључујући регионални портал „See Stage“.

Коуредник је годишњег магазина независне културе „МАНЕК“, у издању Асоцијације Независна културна сцена Србије.

Члан је феминистичког колектива „Побуњене читатељке“ у оквиру ког се бави књижевном критиком.

Повремено пише сценарије за стрип, ТВ и друге медије и запослен је као новинар на Дунав телевизији.

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

*свако вече после шахмичарских
представа у холу позоришта*

Модератор разговора:

др ЗОРАН МАКСИМОВИЋ,

театроло, професор историје, музејски саветник

Дипломирао је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Катедри за историју. Магистрирао је и докторирао на Академији уметности у Новом Саду, на Одсеку театрологије.

Радио је као новинар на Радио Новом Саду и ТВ Нови Сад у Културно-уметничком програму. Био је запослен у Архиву Војводине у Новом Саду од 1991. до 1995. године. У Позоришном музеју Војводине у Новом Саду је радио на пословима кустоса (од 1995. године до 2002. године), потом директора (од 2002. до 2017. године), а од 2017. године, као музејски саветник, raspоређен је на место кустоса – театролога.

Редовни је члан Матице српске од 1995. године. Од 2004. године је члан Одбора Одељења за сценске уметности у музику Матице српске, а од 2020. године је секретар тог Одељења и члан Управног и Извршног одбора Матице српске. Од 1995. године ради на научноистраживачким пројектима Одељења за сценске уметности и музику и Лексикографског одељења (некадашњег Лексикографско-библиографског одељења) Матице српске.

Сарадник је и *Српској биографској речника, Српске енциклопедије, Енциклопедије Новог Сада, Енциклопедије Војводине и Енциклопедије Народног позоришта у Београду.*

Члан је главне редакције и уредник *Позоришне структуре Енциклопедије Војводине.*

Аутор је, приређивач и уредник већег броја публикација које су писане и преводјене на више језика.

Аутор је око двадесет музеолошко - театролошких изложби које су представљане у земљи и иностранству (Словачка, Мађарска, Велика Британија, Република Српска).

ЈЕЛИСАВЕТА ТАТИЋ ЧТУРИЛО

Дипломирала 1994. године на Факултету примењених уметности у Београду, одсек костимографија. Мастер студије завршила на Central Saint Martins College of Art у Лондону (MA Scenography 2002.). Од 2004. до 2008. године предавала сценски костим на одсеку костимографија, на Академији лепих уметности у Београду. На основним и мастер студијама катедре за позоришну и радио режију Факултета драмских уметности у Београду предавала сценографију и костимографију од 2015. до 2021. године.

Ауторка је више од осамдесет позоришних костимографија и сценографија у представама Југословенског драмског позоришта, Атељеа 212, Београдског драмског позоришта, Народног позоришта у Београду, Звездара театра, Малог позоришта „Душко Радовић”, Позоришта „Бошко Буха”, Позоришта лутака „Пинокио”, Позоришта „Пуж”, Битеф Театра, Српског народног позоришта, Народног позоришта Републике Српске, Градског Позоришта у Подгорици, НП Сомбор, Народног позоришта Ниш, НП Крушевац...

Део је ауторског тима у представама које су учествовале на најпрестижнијим интернационалним и регионалним фестивалима:

Бонско бијенале / Theatre Biennale New Plays from Europe („БЕОГРАДСКА ТРИЛОГИЈА”, 1998);

„Штајерска јесен” / Steirischen Herbst 2000 („ПАД”, 2000);

ВИТЕФ фестивал („TARTIF”, 2019);

Фолксбине фестивал / Volksbühne POSTWEST/guess where Transcultural festival („THE RETURN OF KARL MAY”, 2020);

Међународни фестивал малих сцена у Риједи („РАЗБИЈЕНИ КРЧАГ”, 2016; „ДОК НАС СМРТ НЕ РАСТАВИ”, 2014 и „ХАДЕРСФИЛД”);

Бијенале Црногорског театра („КРВАВЕ СВАДБЕ”, 2019);

Фестивал „Град театр”, Будва (фестивалске продукције „КОКОШКА”, 1999; „ПАД”, 2000/ 22. Град театр Будва – отварање 2006. године);

„ПУРГАТОРИЈЕ”, Тиват (фестивалске продукције „НОВЕЉЕНТО БОКА ХОТЕЛ”, 2010; „ПЕНЕЛОПИЈАДА”, 2012)

Ауторка је више костимографија за филм и телевизију (www.imdb.com). Добитница је награде за најбољу костимографију у представи „Разбијени крчаг” (режија Игор Вук Торбица) на 45. фестивалу „Дани комедије” 2016. године у Јагодини. Добитница признања за дизајн костима у представи „Момо” (режија Ђурђа Тешић) на Бијеналу сценског дизајна (YUSTAT) 2005. године. Добитница награде УЛУПУДС-а за најбољи дипломски рад 1994. године

ИВАН ВУКОВИЋ

Рођен 1983. године у Београду. Дипломирао позоришну режију на Факултету драмских уметности у Београду у класи професора Николе Јевтића и професорке Алисе Стојановић. Запослен као ванредни професор на Факултету уметности у Нишу на Катедри за соло певање, на предметима Глума и Оперски студио.

Представе:

2008. „Лоше девојке”, према комаду Тине Феј, позориште „Дадов”, Београд

2008. „Јустина, сестра моја”, Малгоржата Мрочковска, Народно позориште „Тоша Јовановић”, Зрењанин

2010. „Осврни се у гневу”, Џон Озборн, Народно позориште „Бора Станковић”, Врање

2010. „Хистерија”, Тери Џонсон, Југословенско драмско позориште, Београд

2011. „Девојке”, Радослав Павловић, Народно позориште у Нишу

2011. „Шекспир- изгубљено/нађено”, Стивен Гринблат, Дом Омладине Београду у копродукцији са Харвардским универзитетом

2012. „Луди од терапије”, Кристофер Дуранг, Сцена „Стаменковић”, Београд

2013. „Велики маневри у тијесним улицама”, текст Иво Брешан, Народно позориште у Нишу

2014. „Мала”, Радослав Павловић, Народно позориште у Нишу

2014. „12 гневних жена”, текст Јелена Мијовић, Народно позориште у Нишу

2015. „Сврати, рече човек”, Иван Велисављевић, Народно позориште у Ужицу

2016. „Сирано”, Едмон Ростан, Народно позориште у Београду

2017. „Краљ Лир”, Вилијем Шекспир, Народно позориште Ужице

2018. „Какав куллерај”, Ежен Јонеско, Шабачко позориште

2019. „Хроника паланачког гробља”, Исидора Секулић, Крушевачко позориште

2021. „Улога моје породице у светској револуцији”, Бора Ђосић, Крушевачко позориште

2021. „Ова ће бити иста”, Сташа Бајац, Атеље 212

2022. „Плућа”, Данкан Мекмилан, позориште „Мадленианум”

2023. „Дечије повреде”, Џозеф Рацив, Белеф фестивал

Оперске представе:

2013. Народно позориште у Нишу, Јохан Штраус Млађи: „Слепи миш”

2015. Народно позориште у Нишу, Ђоакино Росини: „Севиљски берберин”

2022. Народно позориште у Нишу, Жорж Бизе: „Кармен”

2023. Народно позориште у Нишу, Волфганг Амадеус Моцарт: „Чаробна фрула”

АЛЕКСАНДАР РАДУЛОВИЋ

Рођен 1977. године у Требињу, Босна и Херцеговина. Завршио Гимназију „Јован Лучић” у Требињу, потом уписао Факултет уметности у Приштини, смер глума, у класи професора Милана Плећаша. Од друге године студија, 2000. године, ангажован као глумац у Народног позоришту Пирот. Припада плејади првих школованих глумаца у пиротском позоришту. Играо је у више од 60 представа и у око двадесет представа за децу. Опробао се и као редитељ представа и као костимограф и сценограф и више од десет представа. Као глумац је давао глас за неколико документарних филмова, снимао рекламу за швајцарску банку, играо мање улоге у серијама „Клан” и „The outpost”.

Добитник награда на фестивалима:

„Јоахим Вујић” 2013. године у Лазаревцу за улогу малог Гезе у представи „Мали Геза”

„Јоахим Вујић” 2016. године у Грачаници за улогу свиње у представи „Животињска фирма”

„Театар на правом путу” 2013. године у Шапцу – глумац вечери

„Фестивал произведби” 2021. године у Алексинцу – глумац вечери

Добитник захвалнице Народног позоришта Пирот 2020. године, поводом 20 година уметничког рада.

Добитник повеље Народног позоришта Пирот за уметнички допринос и афирмацију 2017. године.

Од 2016. године је и уметнички директор Народног позоришта Пирот. Доприноси је већој видљивости пиротског позоришта на театарској мапи и остваривању највећих успеха професионалног позоришта током 79. година постојања.

РАДИВОЈЕ ДИНУЛОВИЋ, архитекта, сценограф, редовни професор сценске архитектуре и дизајна на Факултету техничких наука у Новом Саду, потврдио је учешће у жирију фестивала, али је накнадно отказао учешће због немогућности да присуствује фестивалу.

ВЕЧЕРАС НА СЦЕНИ

„ПУТУЈУЋЕ ПОЗОРИШТЕ
ШОПАЛОВИЋ”

Продукција:	Народно позориште Ужице
Аутор:	Љубомир Симовић
Редитељ:	Милан Нешковић
Драматуршкиња:	Јелена Мијовић
Сценографкиња:	Марија Калабић
Костимографкиња:	Биљана Гргур
Композитор:	Игњат Милићевић
Лекторка:	др Дијана Маројевић
Дизајн звука:	Никола Пејовић
Дизајн светла:	Александар Росић

УЛОГЕ:

Окупатори:

МАЈЦЕН, фолксдојчер, официр,
Sicherheits polizei – SIPO „координатор”
у Предстојништву полиције - Горан Шмакић

Сарадници окупатора:

МИЛУН, поднаредник Градске страже - Никола Пенезић
ДРОБАЦ, батинаш;
иза њега остају крвави трагови - Игор Боројевић

Грађани Ужица:

БЛАГОЈЕ БАБИЋ, са флашом - Хаџи Немања Јовановић
ГИНА, његова жена, са коритом - Ивана Павићевић
СИМКА, млада удовица артиљеријског мајора Аџића,
у црнини - Тијана Караичић Радојичић
ДАРА, ткачка радница - Ема Муратовић
ТОМАНИЈА, њена сенка - Драгана Врањанац
Глумци путујућег позоришта Шопаловић:
ВАСИЛИЈЕ ШОПАЛОВИЋ,
вођа трупе - Слободан Љубичић
ЈЕЛИСАВЕТА ПРОТИЋ,
глумица у златножутим - Вања Ковачевић
СОФИЈА СУБОТИЋ,
глумица у љубичастом - Андријана Симовић
ФИЛИП ТРНАВАЦ, глумац са две маске, испод којих
се можда налази и трећа - Дејан Максимовић

Суфлер: Младен Васић

Инспицијент: Јанко Радишић

РЕЧ РЕДИТЕЉА:

„Да ли је уметност већа од живота? Од каквог, од чијег живота? Ко је више позван да се бави овим питањима од највећег живог српског песника и писца. Ово је мој први сусрет са Љубомиром Симовићем у позоришту. И то баш у Ужицу, месту које заувек заузима посебно место у нашој књижевности, јер је средиште његове драме. Ужице и ова прича су, како каже лик Дробца: „...као вјенчани, и пред људима и пред иконама“.

Отуда велика одговорност снажно притиска комплетан ауторски тим ове представе, али то и чини позориште узбудљивим. Веома је изазовно актуелизовати тему бављења уметношћу током окупације у данашњем времену. Или је баш неопходно. Када видимо делове данашњег света у којима букте ратови, обзирмају нас све већи страхови: од рата, смрти, глади. А за то време, ми смо на проби.

Још је изазовније бавити се овом темом кроз песнички језик, који овој драми даје готово античку тежину и лепоту. Дакле, да ли је позориште веће од живота? Није. Ништа није веће од људског живота! Тако мислим док седим у радној соби и пишем овај текст. Но, ако бих се над овим питањем замислио у било ком тренутку током позоришне пробе, нарочито „оне стваралачке, када се заиграмо сви и заборавимо на време“, слутим да би мој одговор био другачији.

У позоришту се не бојим живота. У животу се бојим смрти. Код Љубе Симовића сви су ликови пуни живота; некад бедног, малограђанског, сиромашног, али живота. И боре се свакодневно са њим, никад не одустајући. Некада то чине тако што беже од стварности, тако често сурове на овом поднебљу. Некада покушавају да нађу оно најлепше што живот чини вредним. А ми се само трудимо да направимо што бољу представу, какву и Ужице и Љубомир Симовић заслужују. Хвала им на том поверењу.”

Милан Нешковић

РЕЧ ДРАМАТУРШКИЊЕ:

... „Не дајмо да нас уплаши саосећање које у нама пробуди Дробац. Када у његовој причи о бундевама као фењерима и травкама које лече препознамо своје детињство, а у његовим пропуштеним приликама угледамо своје и у његовој великој тузи осетимо да и нама не да дисати. То је драгоцено и лековито осећање које само права песничка уметност може да нам пружи.

Оно што треба да нас плаши јесу трагови које остављамо. Често несвесни, упирући прстом у друге, закупаљени својом исправношћу и величином, за собом остављамо крваве трагове.”

Јелена Мијовић

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА

ПОНЕДЕЉАК 13. МАЈ, 19 ЧАСОВА

Хол Народног позоришта Ужице
ИЗЛОЖБА: „Бата у 90 слика” ивоводом обележавања
деведесет година од рођења глумца Велимира Баће Жи-
војиновића (1933-2016)

Ауторка изложбе: Љубица Ђурић

СРЕДА 15. МАЈ, 13 ЧАСОВА

Меморијални комплекс Кадињача
ПРОГРАМ: „Херојима Кадињаче”

Учесници: студенти драмског одсека Факултета
уметности у Приштини са привременим седиштем у
Звечану – Косовска Митровица: Славиша Ђуковић, Ми-
лош Митровић, Анастасија Ранчић, Наталија Кнежевић,
Стефани Крунић, Теодора Стојановић и Филип Папрић
Менторка: проф. мр Андријана Виденовић

ЧЕТВРТАК 16. МАЈ, 18 ЧАСОВА

Мала сцена Народног позоришта Ужице
Трибина:

„Значај драмског одсека Факултета уметности у
Приштини са привременим седиштем у Звечану –
Косовској Митровици на развој глумачких ансамб-
ла у институцијама Заједнице професионалних по-
зоришта Србије”

Говоре: емеритус проф. Светозар Рапајић, проф.
мр Андријана Виденовић и деканка проф. мр Естер
Милентијевић. Модератор: др ум. Немања Ранковић

НЕДЕЉА 19. МАЈ, 18 ЧАСОВА

Мала сцена Народног позоришта Ужице
ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ: „Позориште...”, аутора
Александра Милосављевића

Издавач: Народно позориште Тимочке Крајине –
Центар за културу „Зоран Радмиловић”. О књизи гово-
ре: Александра Гловацки, драматуршкиња и позоришна
критичарка, и др Зоран Максимовић, театролог.

ПОНЕДЕЉАК 20. МАЈ, 14 ЧАСОВА

Мала сцена Народног позоришта Ужице
Трибина: „Проблеми у функционисању институ-
ција Заједнице професионалних позоришта Србије”
Модератор: мр Спасоје Ж. Миловановић, председ-
ник Заједнице професионалних позоришта Србије

ЈОАКИМ У ЕРИ КУЛТУРЕ

60. Фестивал професионалних позоришта Србије
је део програма „Ужице – Престоница културе Србије
2024. године”. „Велико је задовољство што су Град Ужи-
це и Народно позориште из Ужица, ујаво у години пре-
стонице културе, домаћини позоришној фестивала
„Јоаким Вујић”. Имаћемо у новембру у Ужицу и фести-
вал „Мали Јоаким”, сјектиакл, пре свега за младе, децу и
омладину, казао је Бранислав Митровић, менаџер про-
јекта „Ужице престоница културе”, иначе, председник
Скупштине града Ужица.

Близу 60 програмских садржаја током маја за су-
грађане и госте Ужица.

БИЛТЕН 60. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Издавачи: Народно позориште Ужице, Заједница професионалних позоришта Србије
Редакција билтена: Јелена Пенезић (уредница), Ана Милошевић, Ненад Ковачевић • Тираж броја 1: 200 примерака
Дизајн и припрема: „Control Dizajn Studio”, Ужице • Штампана: „Графопринт”, Ужице

СУСРЕТИ У УЖИЦУ

Ужице је иеи иуша био домаћин Сусрећа професионал-
них позоришта „Јоаким Вујић”: 1968. године,
1975. године, 1981. године, 1991. године, 2001. године
Погсећимо на ше сусреће...

ЕРА О СУСРЕТИМА У УЖИЦУ: МОЛИМ ЈЕДНО МЕСТО ЗА ЈОАКИМА ВУЈИЋА

Јоаким Вујић је рођен 1772.
године у Баји, а умро је 1847.
у Београду, сиромашан и за-
борављен.

Све што је радио било је
разноврсно и неједнако по
вредности, али он је ипак нај-
значајнији позоришни трудбе-
ник свога доба, преводилац,
прерађивач и писац позориш-
них дела. Био је и путописац,
педагог, просветитељ.

Од 1796. Јоаким Вујић путује
по европским земљама, учи
стране језике, гледа позориш-
та, са дилетантима приређује
позоришне представе, пише и
преводи. У Мађарском позо-
ришту у Пешти, 1813. године,
припремио је и извео прву
српску позоришну представу.
Крајем 1834. књаз Милош га
гоставља за директора Нња-
жеско-српског театра у Крагу-
јевцу, почетком 1835. као што
јављају „Новине србске”, пуб-
лика је у том позоришту гле-
дала пре представе. Он је
био и редитељ, над затреба
глумац, стварао је дела која
је требало извести...

Оставио је тридесетак кома-
да, објављених или у рукопи-
су, превода, прерада и ориги-
нала.

Најзад, да предлозим оно
што је назначено у наслову
ове рубрике.

МОЛИМ ОДБОР ЗА ОРГА-
НИЗАЦИЈУ СУСРЕТА У ТИТО-
ВОМ УЖИЦУ ДА У ПОЗОРИ-
ШНОЈ САЛИ, У ПРВОМ РЕДУ
ФОТЕЉА, ОСТАВИ ЈЕДНО МЕ-
СТО ЗА ЈОАКИМА ВУЈИЋА.
УМЕСТО ЊЕГА, ТУ БИ МОГАО
ДА БУДЕ ШЕШИР ИЗ ЊЕГО-
ВОГ ДОБА, БЕЛЕ РУНАВИЦЕ
ЗА ОБАНВУ ПРИЛИНУ И ОБА-
БЕЗНИ ЦВЕТ (У НАШЕМ СЛУ-
ЧАЈУ, НАРЦИС СА ЗЛАТИБО-
РА).

Ако то овде почне, можда
ће остала позоришта тако на-
ставити.

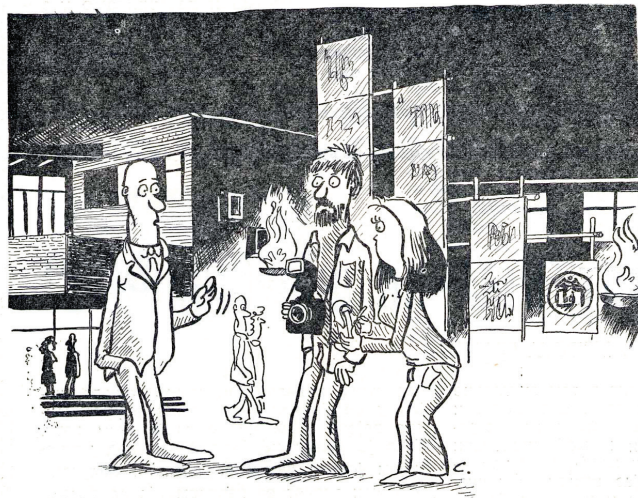
Слободан ЂЕТНОВИЋ

Билтен „Сусрети” 1981. године

ПОЗОРИЗАМ ПОКЛОН УЖИЧАНИМА

Све даске које му фале, нашао је,
штамо где оне живој значе!

Милан Никитовић

ШТА МИСЛИМ О ВЕЧЕРАШЊОЈ ПРЕДСТАВИ? ... ОВАЈ... ОДГОВО-
РИЋУ ВАМ СУТРА КАДА ЧУЈЕМ ШЕФОВО МИШЉЕЊЕ.

Билтен „Сусрети”
2001. године

Билтен „Сусрети” 1981. године